

tion til registreringskonventionen skal betragtes som registrerende stat.

I henhold til *art. 3* skal FN's generalsekretær føre et register, til hvilket en opsendende stat skal meddele visse oplysninger. Opregningen i *art. 4* er udtømmende; men det står dog en stat frit at give yderligere oplysninger. Endvidere påhviler det den registrerende stat i videst muligt omfang at give meddelelser, når en rumgenstand ikke længere er i kredsløb.

Den ovenfor under 1 nævnte uenighed med hensyn til spørgsmålet, om mærkning af rumgenstande skulle være tvungen eller frivillig, resulterede i reglen i *art. 5*, hvorefter en registrerende stat, dersom rumgenstanden er påført mærke eller nummer, skal meddele dette til FN's generalsekretær, som skal indføre oplysningen i det af FN førte register

Hvor skade er forvoldt af en rumgenstand, som trods registreringskonventionen ikke har kunnet identificeres, skal konventionens deltagere på opfordring af den konventionsdeltager, som skaden har ramt, i videst muligt omfang yde hjælp med henblik på identifikation af den skadevoldende rumgenstand, jfr. *art. 6*.

Konventionen indeholder i *art. 7* en bestemmelse svarende til ansvarskonventionens art. 22, således at konventionens materielle bestemmelser (*art. 1*–*art. 6*) kan finde anvendelse på en mellemstatslig rumfartsorganisation, uden at denne bliver egentlig deltager i konventionen.

Art. 8–12 indeholder sædvanlige slutbestemmelser. Konventionen kan tiltrædes af alle stater. En deltager kan når som helst fremsætte forslag om ændring af konventionen. Depositær er FN's generalsekretær.

3. Danmarks ratifikation.

Konventionen trådte i kraft den 15. september 1976. Den er til dato ratificeret af Frankrig, Bulgarien, Sverige, Canada og USA.

Som ovenfor nævnt skal registreringskonventionen primært tjene som middel til at identificere den skadevolder, der er ansvarlig i henhold til ansvarskonventionen. Registreringskonventionen er således et nødvendigt supplement til ansvarskonventionen.

Herudover skaber konventionen grundlag for en vis international kontrol med brugen og udnyttelsen af det ydre rum.

Da Danmark ikke for tiden selvstændigt opsender rumgenstande, og ej heller i en nærmere fremtid kan forventes at påbegynde sådan aktivitet, kan pligter for Danmark ifølge konventionen kun tænkes, dersom Danmark som led i et mellemstatsligt rumfartssamarbejde påtager sig at føre det i *art. 2* nævnte register.

En dansk ratifikation af registreringskonventionen vil således ikke have umiddelbare økonomiske eller administrative konsekvenser for stat og kommune.